

Mit KPI-mareridt fra fodboldens verden

August 2017

Af John Jøhn-Andersen

Jeg har haft mareridt. Det lider jeg ellers ikke meget af, men nu har jeg haft ét. Oven i købet et alvorligt ét hentet fra fodboldens verden.

Forleden drømte jeg, at formanden for FIFA – det internationale fodboldforbund - ansatte en KPI-specialist. Opgaven som KPI-specialist skulle løse var lidt ulden, men FIFA ønskede at ændre på, hvordan vinderen af en fodboldkamp blev fundet. Formanden havde nævnt noget om uretfærdighed. Det var uretfærdigt, at vinderen var det hold, der havde scoret flest mål, når dommeren fløjtede kampen af. Det burde kunne gøres bedre.

KPI-specialisten gik til stålet. Han havde læst en hel del bøger om dette og hint. Han havde ikke set så mange fodboldkampe. Faktisk var hans viden om fodbold noget begrænset, men han havde en ven – en jurist, som udover jura havde spillet fodbold i sin ungdom, best practice, havde erfaring fra IT branchen og New Public Management.

Sammen gik de i gang med at opsætte en vinder-matrice.

De greb det struktureret an. Det var de enige om. Struktur skulle der til.

Første punkt var: opstil de parametre, som skal indgå i vindermatricen. De blev hurtigt enige om, at scorede mål skulle med. Dertil kom i hurtig rækkefølge: hjørnespark, indkast, frispark, gule kort, røde kort, udskiftninger. Da de lavede et hurtigt kvalitetstjek efter at have set et sammendrag af en fodboldkamp supplerede de med straffespark, som en parameter. De begyndte at diskutere, hvor vigtig straffespark var. Hvor meget det skulle tælle at få tilkendt et straffespark. Det var jo trods alt næsten et sikkert mål. Og mål var de enige om skulle tælle meget.

Diskussionen om straffesparks betydning ledte dem frem til det næste punkt. Hvor meget skulle hver parameter tælle i beregningen af et holds samlede score?
Det var ikke nemt.

De var enige om, at et indkast skulle tælle med samme værdi uanset hvor på banen, det blev tilkendt. Det samme med hjørnespark. Et hjørnespark skulle dog have en væsentlig højere værdi end indkast. Det var jo udtryk for at holdet havde et vist overtag – altså som hovedregel. Det var værre med frispark. Nogle er grovere end andre. Her skulle nok differentieres i værdi efter grovhed og hvor på banen, det blev tilkendt. De var enige om, at et tilkendt frispark skulle tælle positivt til vinderscoren. Og det skulle tælle mere end indkast. Og de groveste mere end hjørnespark. Men mindre end et straffespark – selvfølgelig.

Gule og røde kort var en knast. Det skulle trække ned i scoren, hvis en spiller på holdet fik et rødt eller gult kort. Men hvor meget?

De blev enige om, at udskiftninger kunne de ikke håndtere. Så den parameter blev efter nogle højrøstede diskussioner droppet.

De kontaktede en Excel-haj for at få udviklet et værktøj til at beregne scoren.

Her vågnede jeg, badet i sved. Sikke en gyser.

Min sidste tanke fra mareridtet var:

- Hvor længe efter kampen foreligger de to holds score, så kampens vinder kan kåres